

Að austan: Sjórinn.

Jafnframt því að tilkynna yður þetta til frekari birtingar, skal lagt fyrir yður að sjá um, að eitt eintak af hinum framangreinda uppdrætti verði geymt við skjól hlutaðeigandi hrepps og að hreppsnefndin láti setja og halda við á hreppssjóðs kostnað glöggum merkjum á takmörkum verzlunarlóðarinnar, þar sem takmörkin eru ekki glögg af náttúrunnar hendi.

9

30. apríl

**Bréf atvinnu- og samgöngumálaráðuneytisins til stjórnar Búnað-
arfélags Íslands, um styrkhæfar húsabætur á prestssetrum samkvæmt
jarðræktarlögum, sbr. lög nr. 63 frá 1931, um hýsing prestssetra.**

10

13. júní

Með bréfi, dags. 29. marz þ. á., hefir hin háttvirta stjórnarnefnd spurt um, hvornig reikna beri jarðabótastyrk fyrir styrkhæfar húsabætur hjá prestum þeim, sem byggja upp á prestssetrum með styrk úr ríkissjóði til efniskaupa (járn og sement) og fá líka að láta byggingarkostnaðinn að einhverju leyti ganga til landskuldargreiðslu.

Út af þessu skal tekið fram, að ráðuneytið verður að líta svo á, að þar sem lög nr. 63 frá 1931, um hýsing prestssetra, ganga miklu lengra í því að styrkja ábúendur þessara ríkisjarða, heldur en nokkur önnur lagaákvæði, til þess að reisa þau mannvirki, sem annars væru styrkhæf samkvæmt jarðræktarlögum, sé ekki rétt að veita styrk af jarðræktarfé líka á hin sömu mannvirki.

Lögin sem lengra ganga í þessu efni og eiga alveg sérstaklega og eingöngu við prestssetrin verða því að teljast tæmandi, og er þar ekki við að bæta neinum fríðindum samkvæmt 9. gr. II. kafla jarðræktarlaganna.

**Bréf atvinnu- og samgöngumálaráðuneytisins til borgarstjórans í
Reykjavík, um framfærslu styrkþega, er dvöldu í sjúkrahúsum við
gildistöku framfærslulaganna nr. 135/1935.**

11

14. júní

Bæjarstjórinn á Ísafirði hefir áfrýjað til ráðuneytisins úrskurði lögreglustjórans í Reykjavík, dags. 13. desember f. á., sem ákveður að bæjarsjóður Reykjavíkur skuli vera sýkn af kröfum Ísafjarðarkaupstaðar

1. um greiðslu $\frac{1}{3}$ kostnaðar af framfærslu styrkþeganna Jóns Snorra Árnasonar og Sigríðar Guðmundsdóttur á Elliheimilinu Grund hér í bænum, allt árið 1935, og
2. að Reykjavíkurkaupstaður verði úrskurðaður til þess að greiða allan framfærslukostnað téðra styrkþega frá gildistöku framfærslulaganna 1. jan. 1936.

Eins og tekið er fram í hinum áfrýjaða úrskurði höfðu téðir styrkþegar dvalið árum saman í Elliheimilinu, Sigríður frá árinu 1929, fyrst án meðgjafar frá framfærslusveitinni, Ísafjarðarkaupstað, en árin 1931 til 1934 incl. hafi kaupstaðurinn greitt dvalarkostnað hennar að fullu; Jón Snorri frá því á árinu 1930 og greiddi Ísafjarðarkaupstaður dvalarkostnaðinn að fullu til ársloka 1934. Ráðuneytið verður að vera samdóma lögreglustjóranum um, að sýkna beri Reykjavíkurkaupstað af kröfu Ísafjarðarkaupstaðar um greiðslu $\frac{1}{3}$ hluta dvalarkostnaðar téðra styrkþega í Elliheimilinu á árinu 1935, þar sem framfærslusveitin hafi undanfarin ár að öllu leyti staðið straum af framfærslunni og tekið í sínar hendur alla ráðstöfun á styrkþegunum, án milligöngu dvalarsveitarinnar, Reykjavíkurkaupstaðar.

11 Um síðara kröfuatriðið, framfærsluskylduna eftir 1. jan. 1936, hefir gengið dómur
14. júní í Hæstarétti 7. marz þ. á. í hliðstæðu máli, þar sem staðfestur er héraðsdómur í málinu Sigurður Ólason f. h. ríkisspítalanna gegn Seyðisfjarðarkaupstað.

Í forsendum héraðsdómsins segir svo:

„Í 12. gr. hinna nýju framfærslulaga er svo ákveðið, að sérhver íslenskur ríkisborgari, eldri en 16 ára, eigi framfærslurétt í heimilissveit sinni, þ. e. þar sem hann hafi fast aðsetur og greiði almenn gjöld. Í 13. gr. sömu laga er svo ákveðið, að meðan menn dvelji í skóla, sjúkrahúsi, heilsubæli o. s. frv. eigi þeir framfærslurétt í þeirri sveit, er var lögheimili þeirra, þ. e. heimilissveit, þegar dvölin á þessum stofnunum hófst. Í 79. gr. laganna segir loks, að um alla þá, sem séu á sveitarframfæri við gildistöku laganna, komi ákvæði þeirra til framkvæmda þegar í stað.

Í máli þessu verður að telja upplýst, að Hafnarfjörður hafi verið heimilissveit hinnar látnu þegar dvöl hennar á hælina hófst og hafi því verið það í merkingu framfærslulaganna þangað til hún andaðist og þar eð enginn fyrirvari er gerður um sjúklinga í 79. gr. framfærslulaganna, sem áður er rakin, verður rétturinn að líta svo á, að stefndur hafi losnað við framfærsluskyldu gagnvart Auði sál. við gildistöku þeirra, eða frá 1. janúar 1936 og á greifrunarkostnaði hennar hefir stefndur eigi tekið sérstaka ábyrgð.

Verða málalok því þau, að stefndur verður sýknaður af kröfum stefnanda.“

Nú er það upplýst í máli þessu, að framangreindir styrkþegar áttu heimilissveit í Reykjavík þegar dvöl þeirra í Elliheimilinu hófst og ber því samkvæmt téðum hæstaréttardómi að skylda bæjarsjóð Reykjavíkur til þess að standa straum af framfærslu þeirra frá 1. janúar 1936.

Því úrskurðast:

Reykjavíkurkaupstaður skal vera sýkn af kröfu Ísafjarðarkaupstaðar um greiðslu $\frac{1}{3}$ hluta af framfærslukostnaði Jóns Snorra Árnasonar og Sigríðar Guðmundsdóttur í Elliheimilinu Grund árið 1935, en hinsvegar ber Reykjavíkurkaupstað, sem heimilissveit styrkþeganna, að annast framfæri þeirra að öllu leyti frá 1. janúar 1936.

Þetta tilkynnist yður, herra borgarstjóri, hér með til leiðbeiningar.

12 **Bréf atvinnu- og samgöngumálaráðuneytisins til sýslumannsins í**
22. júní **Húnavatnssýslu, um skiptingu Kirkjuhvammshrepps í tvö sveitarfélög.**

Samkvæmt beiðni hreppsnefndar Kirkjuhvammshrepps og meðmælum sýslunefndar Vestur-Húnavatnssýslu, um skiptingu Kirkjuhvammshrepps í tvö hreppsfélög, vill ráðuneytið hér með samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 12 31. maí 1927 skipa svo fyrir sem hér segir:

1. Kirkjuhvammshreppi í Vestur-Húnavatnssýslu skal skipt í tvö sveitarfélög, er nefnast Kirkjuhvammshreppur og Hvammstangahreppur. Hvammstangahreppur nær yfir kauptúnið Hvammstanga og skulu takmörkin vera þessi:

Að sunnan eru takmörkin þau sömu og þess svæðis, sem reisa má á verzlunarhús á Hvammstanga, þó þannig, að austan þjóðvegans verða hreppatak-
mörkin á norðurlandamerkjum býlisins Snæland, þannig að það fylgi Kirkjuhvammshreppi. Að austan takmörk verzlunarlóðarinnar norður að Ytri-Hvammssá, þaðan markar sýsluvegurinn hreppamótin út að landamerkjum Kirkjuhvamms og Kothvamms, þaðan skipti sú landamerkjalinna hreppunum að austurtakmörkum félagsgirðingar þeirrar, er tilheyrir býlunum Laufási og